

РОЗДІЛ 1

РІЗ

Дарма лише так ретельно ноги поголила.
— Джулз? Це Різ. Де ти, чорт забирай? Ти мені терміново *потрібна*. Це *найгірше* побачення в моєму житті. Я буквально засинаю. Кілька разів думала прикластися головою об стіл, щоб не задрімати. Якщо не хочеш, аби я була вся в синцях від того столу, ти маєш подзвонити мені й вигадати термінову «катастрофу». Набери мене. *Будь ласка*.

Натиснувши «Надіслати голосове повідомлення», я розчаровано видихнула, стоячи під дверима жіночого туалету в темному коридорі задньої частини ресторану.

Низький голос з-за спини застав мене зненацька.

— Якщо він не тільки зануда, а ще й ідіот, то, можливо, й не здогадається.

— Перепрошую? — Я обернулась і побачила чоловіка, який стояв, спершись об стіну та, опустивши очі, щось набирив на своєму телефоні. Не підіймаючи погляду, він продовжив:

— Найстаріший з відомих трюків... терміновий телефонний дзвінок. Найменше, що ти могла б зробити, це докласти трохи зусиль. У цьому закладі столики бронюють за два місяці. І це недешево, серденько.

— А може, це йому варто докласти трохи зусиль? Він у спортивній куртці з величезною діркою під пахвою, а весь вечір тільки те й робить, що патякає про свою матусю.

— А ти не думала, що він просто нервується через твоє снобське ставлення?

Мої очі мало не вистрибнули з орбіт.

— Хочеш поговорити про снобізм? Ти підслухав мій дзвінок і даєш мені *непрохані* поради, втупившись при цьому в телефон. Навіть в очі мені не глянув, доки говориш.

Пальці цього придурка завмерли, набираючи текст. А потім побачила, як він підіймає голову — і його погляд повільно ковзає від моїх щиколоток угору по голих ногах, затримавшись на крайці спідниці, і далі по стегнах. Не надовго зупиняється на грудях, перш ніж нарешті доходить до обличчя.

— Так, саме так. Вгору. Мої очі тут.

Він відштовхнувся від стіни й випрямився, опинившись у самотньому промені, що освітлював коридор. Промінь осяяв його обличчя, і я вперше роздивилась його чітко.

Справді? Не те, чого я очікувала. Через той низький хрипкий голос і манеру говорити, я гадала, що побачу когось старшого, мабуть, вдягненого в нудний паркий костюм. Але цей хлопець був розкішний. *Молодий і розкішний*. Весь у чорному — просто й елегантно, але водночас із якоюсь гостротою у зовнішності. Золотаво-каштанове волосся, скуйовджене тим сексуальним способом, що ніби каже: «Мені начхати», — та однаково ідеальне. Сильні, мужні риси — груба квадратна щелепа, вкриті вчорашньою щетиною на засмаглій шкірі, прямий

виразний ніс і великі сексуальні карі очі, які зараз пильно дивилися на мене.

Не відводячи погляду, він підняв руки над головою.

— Хочеш перевірити мене на цілісність, перш ніж вирішиш, чи вартий я розмови?

Він був, безумовно, шикарний, але й однозначно придурок.

— Немає потреби. Твої манери вже вирішили за мене, і ні, ти не вартий.

Опустивши руки, він посміхнувся.

— Як скажеш. Постарайся насолодитися рештою вечора, серденько.

Я пирхнула, але швидко кинула на придурка-красеня ще один погляд, перш ніж повернутися до свого супутника.

Коли повернулася за столик, Мартін сидів склавши руки.

— Вибач, — сказала я. — Там була черга.

— Це нагадує мені одну кумедну історію. Яюсь я був у ресторані з мамою, і коли вона пішла до дамської кімнати...

Його голос лунав фоном, доки я дивилась у свій телефон, благаючи його задзвонити. «Чорт забирай, Джулз. Де ти, коли ти мені потрібна?» Десь на середині історії — принаймні я так гадала — помітила, як придурок із туалету проходить повз наш стіл. Він посміхнувся мені, глянувши на мого супутника, який щось белькотів, і на моє байдуже обличчя. Я з цікавістю простежила за ним, щоб побачити, з ким він тут.

Ну, звісно.

Фарбована білявка, по-розпусному гарненька, з пишними грудьми, що випадали з глибокого декольте. Витріщалася на свого супутника, коли той повернувся. Я закотила очі. І все ж... не могла не поглядати час від часу на їхній столик.

Коли подали салати, Мартін розповідав, як його матері нещодавно видаляли апендикс, і я не на жарт знудилася. І, мабуть, аж надто довго задивилася в один бік, бо хлопець із туалету помітив, як витріщаюся на нього. З іншого кінця зали він підморгнув, вигнув брову й підняв келих у вігальному жесті.

Придурок.

Якщо вже мене викрили, нащо приховувати, що я спостерігаю за ним? Він явно цікавіший за мого супутника. І зовсім не соромиться також поглядати в мій бік. Коли до його столика підійшов офіціант, я спостерігала, як красень із туалету вказав у мій бік і заговорив. Мартін досі розповідав якусь історію про свою найдорожчу мамцю, коли я озирнулась, намагаючись зрозуміти, на що саме міг вказувати привабливий козел з іншого кінця зали. Коли я обернулася знову, цей придурок зі своєю супутницею вже були на ногах. Читаючи по його губах, я розібрала дещо з того, що він казав... здається, щось про те, щоб приєднатися до старого друга. А тоді раптом вони попрямували просто до нашого столика.

Він збирається розповісти Мартіну щось із того, що підслухав?

— Різ! Це ти?

Якого дідька?

— Ем-м... так.

— Ого. Довго не бачилися. — Він поплескав себе по грудях. — Це ж я, Чейз.

Перш ніж я встигла збагнути, що відбувається, придурок (вочевидь, на ім'я Чейз) нахилився й стиснув мене у ведмежих обіймах. Обіймаючи, він прошепотів:

— Підіграй. Зробімо твій вечір цікавішим, серденько.

Ошелешена, я могла лише дивитися, як він переключає увагу на Мартіна, простягаючи тому руку.

— Я Чейз Паркер. Ми з Різ давні знайомі.

— Мартін Ворд, — кивнув мій супутник.

— Мартіне, не заперечуєш, якщо ми приєднаємося до вас? Ми з Нагідкою не бачилися сто років. Тому хотів би надолужити. Ти ж не проти, чи не так?

Хоч це було запитання, Чейз явно не збирався чекати на відповідь. Натомість відсунув стілець для своєї супутниці й представив її.

— Це Бріджет... — Він глянув на неї, чекаючи на допомогу, і вона заповнила паузу:

— Макдермотт. Бріджет Макдермотт, — усміхнулась вона, анітрохи не збентежена нашим новоспеченим подвійним побаченням або тим, що Чейз не міг згадати її прізвище.

Мартін, зі свого боку, був явно розчарований тим, що наша зустріч наодинці перетворилася на подвійне побачення, хоч я була впевнена: він ніколи не скаже про це вголос.

Він глянув на Чейза, коли той сів.

— Нагідка?

— Так ми її кликали. Ця квітка співзвучна з «Наїдки». Арахісова паста «Наїдки Різ». Мої улюблені ласощі.

Щойно Чейз і Бріджет сіли, настала коротка пауза — мить ніяковості. Як не дивно, порушив її Мартін.

— То як ви двоє познайомилися?

Хоч Мартін і звертався до нас обох, я хотіла дати зрозуміти Чейзу, що це під ним тут стілець горить. Це ж його маленька гра.

— Нехай Чейз розповість, як ми зустрілися вперше. О, це доволі кумедна історія.

Я сперлася ліктями на стіл і поклатла голову на складені руки, зосередивши всю увагу на Чейзі та з лукавою посмішкою змахуючи віями.

Він навіть не здригнувся. Йому знадобилося лише кілька секунд, щоб вигадати історію.

— Ну, насправді кумедно в ній не те, як ми вперше зустрілися, — радше те, що сталося потім. Мої батьки розлучилися, коли я був у восьмому класі, і мені довелося перейти до нової школи. Я був доволі нещасним, аж поки в перший же тиждень у шкільному автобусі не зустрів Різ. Вона була така гарна, що підійти боявся. Але я подумав: тут немає друзів, які діставатимуть мене, якщо запрошу її на побачення, а вона відмовить. Тож, хоча вона була на рік старша за мене, я запросив її на танці у восьмому класі. І був здивований до чортиків, коли та погодилася.

У будь-якому разі, я був молодий, повний тестостерону, й вбив собі в голову, що вона має стати першою, з ким поцілуюся. Усі мої друзі в колишній школі вже з кимось цілувались, тож я вирішив, що мій час настав. Тож коли танець добігав кінця, я витягнув Нагідку з того задушеного спортзалу, прикрашеного гофрованим папером і повітряними кульками, в коридор, щоб трохи усамітнитись. Звісно, оскільки це був мій перший поцілунок, я й гадки не мав, чого очікувати. Але наважився — рішуче нахилився й присмоктався до її губ так, ніби більше нічого не існувало.

Чейз зупинився й підморгнув мені.

— Доти все ж було добре, хіба не так, Нагідко?

Я навіть не змогла відповісти. Настільки була ошелешена, слухаючи цю історію. Та знову ж таки, моє мовчання його анітрохи не стурбувало — він і далі продовжив плести свою небиліцю.

— Хай там як, саме тут історія стає цікавою. Як вже казав, досвіду в мене не було, але я кинувся в це стрімголов — губи, зуби, язик і все інше. За хвилину поцілунок почав здаватися підозріло мокрим, але я захопився, тож

продовжував і продовжував, не бажаючи відсторонитися першим. Врешті-решт, коли ми переводили подих — буквально, адже я ледь не засмоктав її обличчя, — то зрозумів, чому було так мокро. В розпалі поцілунок в Різ пішла носом кров, і наші обличчя були перемазані нею.

Мартін і Бріджет розсміялись, але я була надто приголомшена, щоби реагувати.

Чейз потягнувся до мене й торкнувся моєї руки.

— Та не соромся, Нагідко. То були хороші часи. Пам'ятаєш?

— Як довго ви були парою? — спитав Мартін.

І вже коли Чейз був готовий відповісти, я потяглася до нього й торкнулася його руки тим самим покровительським жестом, яким він щойно торкався моєї.

— Недовго. Ми розійшлися одразу після *іншого інциденту*.

Бріджет сплеснула в долоні й підстрибнула на стільці, мов схвильована дитина.

— Хочу почути про інший інцидент!

— Зараз, думаючи про це — не впевнена, що варто його розповідати, — розмірковувала я. — Це ваше перше побачення?

Бріджет кивнула.

— Ну, тоді не хочу, щоб ти подумала, ніби Чейз досі має ту саму проблему. Адже наш *маленький інцидент* трапився дуже давно.

Я нахилилася до Бріджет і прошепотіла:

— Коли вони дорослішають, краще це контролюють. *Зазвичай*.

Замість того щоб засмутитися, Чейз явно насолоджувався моєю історією. Навіть пишався. Власне, решта вечора минула приблизно так само. Чейз розповідав детальні історії про наше вигадане дитинство, не боячись